

WE ARE HOME AT GILLETTE

Ferdinando Frega — Nando the Scribe

МИ ВДОМА В GILLETTE

THE FAMILY · 06

Італійське тіло, з усім, чим воно колись було, ось-ось мало возз'єднатися з американським розумом, з усім, що він зробив, — усередині мовчання, якого навчила Мати Gillette, і її неповторних уроків.

Я вмів поважати очікування. Ніколи не поспішав. Урок, який я засвоїв, був такий: усе приходить до того, хто вміє чекати, — без поспіху, а ще більше — без очікувань.

Людина, яка нічого не просить, завжди була невідомою величиною. Неможливість бути купленим відбирає в людини владу. Але брати, не питаючи дозволу, — ось чого мене навчили. Так, як генетично звикла робити кожна жінка у світі.

Одного дня ми опинилися в одній ванній, в одну годину, в одну мить — батько і я, і ми голилися. Ми обидва мали ту саму зустріч у той самий час, а правило завжди було одне: приходити заздалегідь, ніколи не вчасно.

Він на мить зупинився, щоб роздивитися мій ритуал гоління, і помітив щось, що його здивувало. Перший прохід по обличчю йшов знизу вгору, проти росту волосся. Другий охоплював середину. Лише останній прохід ішов згори донизу. І, всміхаючись, він спитав мене, хто мене навчив.

Я уважно подивився на нього. Він ніколи не говорив без причини. Я мав розгадати його справжні наміри. Але відповідь була лише одна: я навчився цього від тебе — з п'яти років, щоранку дивлячись, як ти голишся. Навіть коли він

хворів і мав температуру 104 градуси, він вставав, голився і знову лягав у ліжку.

І я помітив, що він ніколи не йшов проти росту волосся на тому останньому проході. Бо він казав, що шорстка частина — це ідентичність чоловіка: якщо ти занадто гладенький, то стаєш жінкою.

Того травневого вечора 2030 року я йшов вулицями мого Бостона. Спогади знову й знову спливали. Кілька сліз обрамили моє життя, увесь той шлях.

Я був сам лише фізично. Але подумки мене оточували всі, хто колись подарував мені фразу, жарт, історію, оповідку і наповнив мою пам'ять. А ще змалку я навчився ніколи не забувати подробиць. Бо вони — основа кожної серйозної розмови. Так було завжди.

Настав час звести рахунки. А це завжди роблять після партії в покер на сходах, перед тим як іти додому, — ніколи не до неї.

Спершу GILLETTENARRATIVE з'явився на радарі. Потім його взяли під нагляд. Потім перевірили і підтвердили. І лише після цього він став тим, для чого народився: історією.

Усі завжди ставили те саме запитання: як я міг віддати все лише за 1 USD — і як міг збудувати все це лише на 70 USD на місяць.

Відповідь знайшлася всередині одного образу.

Я був у будиночку, перед вогнем. І через річку дивився на вежу Prudential Center у Бостоні, яка була домом моєї матері в ті роки, коли вона мене приймала. І в мене завжди була та сама думка.

Я міг би насолодитися тим, щоб дізнатися, як це — жити в хмарочосі. Але я був вільний лишатися саме там, де був, — лише з однієї причини: я був вільний.

Nando the Scribe. Той, чийого існування не чекаєш. І все ж він справжній. І ви завжди знайдете його в тому, що він зробив, — ніколи не в тому, що він сказав.

Ferdinando